ARREST VAN HET HOF
VAN 9 MAART 1976 [1]

Effem GmbH
tegen Hauptzollamt Lüneburg
(verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Finanzgericht Hamburg)

Zaak 95-75

Samenvatting

Landbouw — Gemeenschappelijke ordening der markten — Graan — Verwerkte hoeveelheid — Niet-inachtneming — Forfaitaire uitvoerheffing — Vaststelling — Verbod

(Verordening (EEG) nr. 120/67, art. 1)

Het vaststellen van een forfaitaire uitvoerheffing die zonder onderscheid van toepassing is op de mengvoeders van post 23.07 van het gemeenschappelijk douanetarief, hoe veel of hoe weinig graan daarin ook is verwerkt, is niet in overeenstemming met het gemeenschapsrecht.

In de zaak 95-75,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Finanzgericht Hamburg in het aldaar aanhangig geding tussen

EFFEM GMBH

en

HAUPTZOLLAMT LÜNEBURG,

om een prejudiciële beslissing over de geldigheid van de verordeningen van de Commissie (EEG) nrs. 311/74 van 6 februari 1974 (PB nr. L 34 van 1974, blz. 19), 317/74 van 7 februari 1974 (PB nr. L 35 van 1974, blz. 8), 381/74 van 14 februari 1974 (PB nr L 43 van 1974, blz. 9), 410/74 van 18 februari 1974 (PB nr. L 46 van 1974, blz. 5) en 427/74 van 20 februari 1974 (PB nr. L 49 van 1974, blz. 15) houdende vaststelling van de uitvoerheffingen in de sector granen,

wijst

1 — Procestaal: Duits.

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: R. Lecourt, President, H. Kutscher en A. O'Keeffe, Kamerpresidenten, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen en A. J. Mackenzie Stuart, Rechters,

Advocaat-Generaal: G. Reischl
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de verwijzingsbeschikking en de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

Ingevolge artikel 19 van verordening nr. 120/67/EEG van de Raad (PB 1967, blz. 2269) kunnen de nodige maatregelen worden getroffen wanneer de wereldmarktprijs (cif-prijs) aanmerkelijk hoger is dan de communautaire marktprijs (drempelprijs).

Deze maatregelen zijn in de vorm van algemene voorschriften vastgesteld bij verordening nr. 1968/73 van de Raad van 19 juli 1973 (PB nr. L 201 van 1973, blz. 10), gewijzigd bij verordening nr. 2632/73 van de Raad van 28 september 1973 (PB nr. L 272 van 1973, blz. 18).

Toen tijdens het verkoopseizoen 1973/74 de stijging van de graanprijs op de wereldmarkt tot tekorten in de Gemeenschap dreigde te leiden, werden in de graansector uitvoerheffingen ingesteld.

De uit granen vervaardigde veevoeders van post 23.07 van het gemeenschappelijk douanetarief (GDT), die aanvankelijk buiten die regeling waren gebleven, werden ook daaronder gebracht door verordening nr. 311/74 van de Commissie van 6 februari 1974, waarbij voor alle produkten van post 23.07, ongeacht hun zetmeelgehalte, een uniforme heffing van 26,25 rekeneenheden per ton werd vastgesteld. Deze regeling werd gehandhaafd door de verordeningen nrs. 317/74 van 7 februari, 381/74 van 14 februari, 410/74 van 18 februari en 424/74 van 20 februari 1974. Ook in deze verordeningen is niet aangegeven of het zetmeelgehalte van de voederpreparaten wordt vastgesteld op basis van de erin verwerkte granen, in de zin van bijlage A bij artikel 1 van verordening nr. 120/67/EEG, dan wel aan de hand van andere zetmeel houdende bestanddelen die niet onder de gemeenschappelijke ordening der graanmarkten vallen.

Bij verordening (EEG) nr. 433/74 van 21 februari 1974 stelde de Commissie vervolgens een regeling vast die op 25 februari daaropvolgend in werking trad en waarbij de betrokken mengvoeders naar

hun graangehalte werden onderscheiden, terwijl bovendien werd bepaald dat de heffing slechts gold voor de produkten van hoofdstuk 10 en de posten 11.01 en 11.02 van het GDT (met uitzondering van onderverdeling 11.02 G). Tevens werd het bedrag van de heffing gedifferentieerd op basis van het gehalte aan graanprodukten.

De in Duitsland gevestigde firma Effem voerde tussen 7 en 22 februari 1974 405 537 kg voederpreparaten voor huisdieren van post nr. 23.07 B.I.a.1. van het GDT en 188 048 kg voederpreparaten van post 23.07 B.I.b.1. uit naar Oostenrijk, Zweden en Zwitserland. Bij bericht van 29 april 1974 vorderde het douanekantoor te Verden voor deze uitvoeren een bedrag van 57 028,60 DM aan uitvoerheffing.

Op 27 mei 1974 stelde Effem een rechtstreeks beroep in tegen het douanebericht, op grond dat het bij de toepasselijke verordeningen vastgestelde forfaitaire tarief onwettig zou zijn en dat alleen de produkten van post 23.07.B.I.a.1. granen bevatten, terwijl in die van post 23.07.B.I.b.1. wel zetmeel, tarwevoermeel, tarwekiemen, maiszetmeel en maisgluten waren verwerkt, doch geen granen in de zin van hoofdstuk 10 en de posten 11.01 en 11.02. Zou de heffing volgens verordeningen nr. 433/73 zijn berekend, dan had zij 4 864,12 DM bedragen, welk bedrag Effem bereid was te betalen.

Bij beschikking van 5 augustus 1975, ingeschreven ter griffie van het Hof op 3 september daaropvolgende, heeft het Finanzgericht Hamburg het geding geschorst en krachtens artikel 177 EEG-Verdrag het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing inzake de navolgende vraag:

„Zijn de verordeningen (EEG) van de Commissie nrs. 311/74 van 6 februari 1974, 317/74 van 7 februari 1974, 381/74 van 14 februari 1974, 410/74 van 18 februari 1974 en 427/74 van 20 februari 1974 geldig, voor zover voor de in de bijlage dezer verordeningen vermelde produkten van post 23.07 van het GDT een uniforme heffing van 26,25 rekeneenheden per 1 000 kg is vastgesteld, of had de heffing voor de produkten van deze tariefpost moeten worden gedifferentieerd in voege als voorzien in de bijlage van verordening (EEG) nr. 433/74 van 21 februari 1974?"

De verwijzende rechter vraagt zich af of de Commissie in casu over dezelfde armslag beschikte als bij 's Hofs arresten van 24 oktober 1973, in de zaken 5-73, Balkan, en 9-73, Schlüter (Jurispr. 1973, blz. 1091 en 1135) aan de Raad is toegekend, dat wil zeggen of zij in een situatie die aan voortdurende en nagenoeg onvoorzienbare veranderingen onderhevig was, met een globale beoordeling van de voor- en nadelen van het in te voeren stelsel mocht volstaan. In casu immers wist de Commissie al sinds juli 1973 dat het peil van de wereldprijzen aanleiding kon geven tot uitvoer uit de Gemeenschap en zij had dus de tijd om het stelsel van de heffingen te verfijnen.

Krachtens artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG heeft de Commissie van de Europese Gemeenschappen op 24 oktober en de firma Effem op 13 november 1975 schriftelijke opmerkingen ingediend.

Het hof heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en de Advocaat-Generaal gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

De *firma Effem* betoogt dat haar produkten slechts een vrij geringe hoeveelheid zetmeel bevatten, dat met name bij het produkt *Frolic* in hoofdzaak niet afkomstig is van granen in de zin van hoofdstuk 10 en de posten 11.01 en 11.02 van het GDT. Deze voederpreparaten zijn geen mengsels van verschillende

soorten graan of graanprodukten, maar bestaan voornamelijk uit verschillende soorten vlees en ingewanden. Een relatie tussen deze produkten en de verstoringen van de graanmarkt was dus nauwelijks denkbaar.

Het feit dat hiermee geen rekening is gehouden, levert schending op van het stelsel der gemeenschappelijke marktordeningen en bijgevolg van de artikelen 39 en 40 EEG-Verdrag, artikel 19 van verordening nr. 120/67 alsmede van de verordeningen nrs. 1968/73 en 2632/73.

Bij toepassing van de wettige en gedifferentieerde tarifering van verordening nr. 433/74, zou Effem slechts een heffing van 4 864,21 DM hebben moeten betalen in plaats van 57 028,60 DM. Een aantal bestanddelen, waarop de heffing ingevolge verordening nr. 311/74 en de latere verordeningen is toegepast, zouden, indien afzonderlijk uitgevoerd, daarvan vrijgesteld zijn geweest: griesmeel van rijst, gebroken rijst, maiszetmeel en maisgluten. Andere bestanddelen zouden, afzonderlijk uitgevoerd, weliswaar onder de heffing zijn gevallen, maar vanwege het geringe aandeel daarvan in het gehele produkt is een uniform bedrag van 26,25 rekeneenheden per ton een buitensporig zware belasting, vele malen hoger dan de waarde der produkten en eveneens vele malen hoger dan het verschil tussen wereldmarktprijs en communautaire prijs. Tot laatstbedoelde bestanddelen behoren meel van zachte tarwe, gries van gerst, tarwevoermeel en waarschijnlijk zetmeel van tarwekiemen. Volgens verordening nr. 433/74 daarentegen waren alleen bepaalde produkten belast en dan nog, vanwege hun gering gewichtsgehalte aan granen, met een bedrag dat minder dan een zevende was van dat waarvan bij verordening nr. 311/74 werd uitgegaan.

Reeds zomer 1973 was de Commissie op de hoogte van de situatie. Het verschil tussen de onderhavige produkten en die welke eventueel ter ontduiking van de regeling en de heffing werden vervaardigd, kon haar niet onbekend zijn. Zij wist dat, in het kader van de ordening der graanmarkten, voor voederpreparaten van post 23.07 een differentiëring noodzakelijk was, in functie van het zetmeelgehalte dan wel van het gehalte aan graan. Dit volgde uit de differentiaties in het douanetarief zelf, maar vooral uit die in de bijlage van verordening nr. 311/74 en in de latere verordeningen. De differentiaties in functie van het zetmeelgehalte worden daarin immers wel genoemd, doch bij de concrete heffingbedragen is er merkwaardigerwijze geen rekening mee gehouden. Het is onbegrijpelijk dat die differentiatie, ondanks de haast waarmee die verordeningen moesten worden vastgesteld, niet is uitgewerkt, zoals korte tijd later wel is geschied.

Op de hiervoor genoemde arresten van het Hof in de zaken 5-73 en 9-73 kan geen beroep worden gedaan, aangezien deze betrekking hebben op een geheel andere situatie.

De *Commissie* is van oordeel dat er geen wettelijke bepaling is die zich verzet tegen vaststelling van een zelfde heffingbedrag voor verschillende produkten, wanneer de marktsituatie dit vereist of toelaat.

Uit artikel 3, lid 2, sub b, van verordening nr. 1968/73, volgens hetwelk de Commissie rekening moet houden met de hoeveelheden die voor de vervaardiging van de betrokken produkten noodzakelijk zijn en eventueel met de waarde van de afgeleide produkten, volgt niet per se dat er een differentiatieverplichting zou bestaan. Aan de eis van genoemd artikel is voldaan wanneer de Commissie aparte regelingen vaststelt voor de verschillende tariefposten, doch zij behoeft zich niet te verdiepen in verdere onderscheidingen binnen een zelfde tariefpost.

Zo een verplichting verdraagt zich niet met de geest van verordening nr. 1968/73, die wordt gekenmerkt niet door straffe verplichtingen en criteria, maar door een grote vrijheid van beoordeling en beslissing van de Commissie in het

kader van zeer algemene richtlijnen, met name op het terrein van het marktordeningsbeleid. De Commissie kon bijvoorbeeld het laagst mogelijke bedrag vaststellen en uitgaan van gemiddelde waarden, aangezien nauwkeurige identificatie en differentiatie van de verschillende produkten en bestanddelen vanwege het grote aantal ervan niet mogelijk was. Wil een heffingentarief hanteerbaar en praktisch blijven, dan kan men niet tot in het oneindige gaan differentiëren. En waarom zou men wel een uniforme heffing mogen vaststellen voor de verschillende produkten van een onderverdeling van een post, maar niet voor de produkten van de gehele post? De in de litigieuze verordeningen vastgestelde heffingen zijn in ieder geval onderworpen aan rechterlijke controle vanuit het gezichtspunt van détournement de pouvoir.

Wat het middel van détournement de pouvoir betreft, de litigieuze verordeningen zijn slechts begrijpelijk tegen de achtergrond van de ernstige crisis van de graanmarkt, die eind januari — begin februari 1974 haar hoogtepunt bereikte. De situatie waarin de graanmarkt zich destijds bevond, is in de zaken 78-74 en 5-75 (Jurispr. 1975, blz. 421 en 759) uitvoerig uit de doeken gedaan. Alle onverwerkte granen en vervolgens ook alle graanprodukten, met uitzondering van mengvoeders, waren aan heffingen onderworpen. Het is niet juist dat de door Effem gebruikte graanprodukten, zoals tarwevoermeel, tarwekiemen, griesmeel van rijst en gerstegries, vrij waren van de heffing.

Naarmate de situatie verslechterde, werden de heffingbedragen hoger en drong zich meer en meer de noodzaak op moeilijkheden op de markt van uit granen vervaardigde veevoeders te voorkomen. Het was bovendien een ervaringsgegeven dat elke versterking van vrijwaringsmaatregelen in het extracommunautaire handelsverkeer leidde tot pogingen die maatregelen te ontduiken met behulp van vervangingsprodukten met dezelfde waarde, die onder niet of minder zwaar belaste tariefposten vielen.

Gezien de toenemende hoeveelheden mengvoeders waarvoor uitvoercertificaten waren aangevraagd — september 1973: 7505 ton, oktober: 14 686 ton, november: 16 322 ton, december: 18 459 ton, januari 1974: 19 790 ton —, meende de Commissie een toeneming van die uitvoer te constateren, die op frappante wijze gelijk opging met de ontwikkeling van de wereldmarktprijzen en de uitvoerheffingen.

Met het oog op het aantal produkten van post 23.07, die gelijk welk percentage van gelijk welk graanprodukt in gelijk welke samenstelling konden bevatten, was het uiterst moeilijk met de vereiste nauwkeurigheid vast te stellen welke voedergranen het hoofdbestanddeel van die exporten vormden.

In die omstandigheden had de Commissie kunnen afzien van preventieve maatregelen en slechts uitvoerheffingen kunnen vaststellen voor „veevoeders" bij de uitvoer waarvan zich moeilijkheden voordeden en waarvan de aard en samenstelling bekend waren. Maar dan had zij de zaak niet in de hand kunnen houden en slechts van geval tot geval kunnen optreden. Zolang men er bovendien niet voldoende zeker van kon zijn dat er alleen bij uit graan vervaardigde veevoeders moeilijkheden zouden ontstaan, doch niet bij zetmeel houdende produkten of omgekeerd, kon de Commissie ook niet weten of differentiëring van de produkten naar gelang van hun graan- dan wel zetmeelgehalte wel juist zou zijn. Daarom besloot zij tot een globale preventieve maatregel in de vorm van heffingen op alle veevoeders; indien een verbetering van de situatie of een vollediger inzicht in de ontwikkeling van de markt of van de uitvoer dit zou rechtvaardigen, zou zij sommige produkten dan onmiddellijk kunnen vrijstellen.

Dat men daarbij is uitgegaan van een naar het zetmeelgehalte gedifferentieerde nomenclatuur, vindt zijn reden vooral hierin, dat de handel en de instanties van de marktordening daarmee vanwege de invoerheffingen reeds vertrouwd waren.

Ten gevolge van de ontwikkeling van de markt en op grond van meer betrouwbare informatie konden de heffingen bij verordening nr. 433/74 worden beperkt tot een bepaald aantal produkten die op basis van hun gehalte aan graanprodukten van een bepaalde soort konden worden geleverd.

In die omstandigheden koos de Commissie voor een bedrag, dat werd vastgesteld op basis van 75 % van de heffing op mais, die voornamelijk tot veevoeders wordt verwerkt; dit bedrag werd verhoogd tot ongeveer de helft van de heffing op zemelen en zetmeel en bijna een derde van de heffing op tarwe.

Achteraf beschowd, zou men kunnen zeggen dat de Commissie de bepalingen van verordening nr. 433/74 al in verordening nr. 311/74 had moeten opnemen. Op het tijdstip evenwel waarop de Commissie moest handelen — en dat is het enige dat telt als men moet beoordelen of zij een juist gebruik van haar bevoegdheden heeft gemaakt —, was het haar in feite onmogelijk zulke bepalingen vast te stellen.

Overwegende dat de firma Effem, ten deze vertegenwoordigd door H. Paetow, advocaat te Hamburg, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Kalbe als gemachtigde, ter terechtzitting van 28 januari 1976 mondelinge opmerkingen hebben gemaakt;

Overwegende dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 17 februari 1976 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het Finanzgericht Hamburg bij beschikking van 5 augustus 1975, ingekomen ten Hove op 3 september daaropvolgende, krachtens artikel 177 EEG-Verdrag een prejudiciële vraag heeft gesteld inzake de geldigheid van de verordeningen der Commissie (EEG) nr. 311/74 van 6 februari 1974 (PB nr. L 34 van 1974, blz. 19), 317/74 van 7 februari 1974 (PB nr. L 35 van 1974, blz. 8), 381/74 van 14 februari 1974 (PB nr. L 43 van 1974, blz. 9), 410/74 van 18 februari 1974 (PB nr. L 46 van 1974, blz. 5) en 427/74 van 20 februari 1974 (PB nr. L 49 van 1974, blz. 15), houdende vaststelling van de uitvoerheffingen in de sector granen;

dat deze vraag is gesteld in verband met een beroep tegen een bericht waarbij de douaneadministratie van verzoekster in het hoofdgeding een bedrag aan heffingen vordert wegens uitvoer naar derde landen van voederpreparaten voor huisdieren van de onderverdelingen 23.07 B.I.a.1. en 23.07.B.I.b.1. van het gemeenschappelijk douanetarief;

2 Overwegende dat wordt gevraagd of de verordeningen van de Commissie (EEG) nrs. 311/74 van 6 februari 1974, 317/74 van 7 februari 1974, 381/74 van 14 februari 1974, 410/74 van 18 februari 1974 en 427/74 van 20 februari 1974 geldig zijn, voor zover voor de in de bijlage dezer verordeningen

vermelde produkten van tariefpost 23.07, ongeacht hun zetmeelgehalte, een uniforme heffing van 26,25 rekeneenheden per 1 000 kg is vastgesteld, dan wel of de heffing voor de produkten van deze tariefpost had moeten worden gedifferentieerd in voege als voorzien in de bijlage van verordening (EEG) nr. 433/74 van 21 februari 1974 (PB nr. L 50 van 1974, blz. 10), met ingang van 25 februari 1974 op diezelfde produkten van toepassing;

3 Overwegende dat volgens artikel 19 van verordening nr. 120/67/EEG van 13 juni 1967 (PB 1967, blz. 2269), wanneer de cif-prijs voor een of meer produkten aanmerkelijk hoger is dan de drempelprijs en indien deze toestand zou kunnen voortduren en de markt van de Gemeenschap als gevolg daarvan verstoringen ondergaat of dreigt te ondergaan, de nodige maatregelen kunnen worden getroffen;

dat verordening nr. 1968/73 van de Raad van 19 juli 1973 (PB nr L 201 van 1973, blz. 10) tot vaststelling van de algemene voorschriften die in geval van verstoring gelden in de sector granen, gewijzigd bij verordening nr. 2632/73 van 28 september 1973 (PB nr. L 272 van 1973, blz. 18), in artikel 1, lid 3, bepaalt dat „de markt van de Gemeenschap verstoringen ondergaat of dreigt te ondergaan ... wanneer het hoge peil van de prijzen in de internationale handel van die aard is, dat daardoor de uitvoer van de in artikel 2 van verordening nr. 120/67/EEG bedoelde produkten in de Gemeenschap wordt belemmerd of de uitvoer van deze produkten uit de Gemeenschap wordt veroorzaakt, zodat de voorziening in de Gemeenschap niet meer is veilig gesteld of dreigt niet meer te kunnen worden veilig gesteld";

4 Overwegende dat in geval van verstoringen van de markt genoemde verordeningen de mogelijkheid scheppen tot toepassing van een heffing bij uitvoer van een of meer produkten bedoeld in artikel 1 van verordening nr. 120/67/EEG, en met name voor bepaalde produkten van tariefpost 23.07 B;

dat voor de vaststelling van de uitvoerheffing op bedoelde produkten onder meer rekening wordt gehouden met de voor de vervaardiging van de betrokken produkten benodigde hoeveelheden graan, en de mogelijkheden voor en de voorwaarden bij de verkoop van de betrokken produkten op de wereldmarkt;

5 Overwegende derhalve dat het vaststellen van een forfaitaire heffing die zonder onderscheid van toepassing is, hoe veel of hoe weinig graan er ook in de

betrokken produkten is verwerkt, niet met die bepalingen in overeenstemming kan zijn;

dat dit geval zich voordoet bij een heffing van 26,25 rekeneenheden per 1 000 kg op produkten die slechts een geringe hoeveelheid graan bevatten, wanneer voorts het forfaitaire bedrag verscheidene malen hoger is dan de waarde van de produkten;

6 Overwegende dat een gradatie van het heffingtarief stellig mogelijk was, aangezien ook verordening nr. 433/74 met betrekking tot dezelfde produkten gedifferentieerde bedragen vaststelt voor vijf groepen voederpreparaten naar gelang hun gewichtsgehalte aan graan (te weten: 5-15 %, 15-30 %, 30-50 %, 50-65 % en meer dan 65 %) en geen enkel bedrag voor preparaten met een gewichtsgehalte aan graan gelijk aan of kleiner dan 5 %;

dat op het tijdstip van vaststelling van verordening nr. 433/74 de graanmarkt nog steeds verstoringen onderging;

dat de litigieuze verordeningen door voor alle produkten van genoemde tariefpost een zelfde forfaitair bedrag vast te stellen, geen rekening hebben gehouden met de voor de vervaardiging dier produkten benodigde hoeveelheden graan;

7 Overwegende dat de situatie van schaarste op de graanmarkt, waaraan de Commissie ten tijde van de vaststelling van de eerste litigieuze verordening het hoofd moest bieden, haar reeds in augustus 1973 bekend was en vanaf dit tijdstip aanleiding had gegeven tot toepassing van uitvoerheffingen op bepaalde soorten graan;

dat de Commissie ook zonder inperking van haar beoordelingsvrijheid op het gebied van het economisch beleid een differentiatie naar de onderverdelingen van het gemeenschappelijk douanetarief tot stand had kunnen brengen en heffingen had kunnen toepassen die op grond van het graangehalte waren berekend, zoals zij later bij verordening nr. 433/74 heeft gedaan;

8 Overwegende dat bijgevolg de verordeningen van de Commissie nrs. 311/74 van 6 februari 1974, 317/74 van 7 februari 1974, 381/74 van 14 februari 1974, 410/74 van 18 februari 1974 en 427/74 van 20 februari 1974 ongeldig moeten worden verklaard, voor zover zij voor de produkten van post 23.07 een for-

faitaire heffing vaststellen die zonder onderscheid van toepassing is, hoe veel of hoe weinig graan er ook in die produkten is verwerkt;

Ten aanzien van de kosten

9 Overwegende dat de kosten door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking kunnen komen;

dat de procedure ten aanzien van partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de vraag van het Finanzgericht Hamburg, verklaart voor recht:

De verordeningen van de Commissie nrs. 311/74 van 6 februari 1974, 317/74 van 7 februari 1974, 381/74 van 14 februari 1974, 410/74 van 18 februari 1974 en 427/74 van 20 februari 1974 zijn ongeldig, voor zover zij voor de produkten van tariefpost 23.07 een forfaitaire heffing vaststellen die zonder onderscheid van toepassing is, hoe veel of hoe weinig graan er ook in die produkten is verwerkt.

Lecourt Kutscher O'Keeffe

Donner Mertens de Wilmars Sørensen Mackenzie Stuart

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op negen maart negentienhonderdzesenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President

R. Lecourt